

GÜL YARASI

Hasan Nail Canat

Bak Fatma, televizyoncular gelince sen de bizim gibi Mustafa Hoca'dan şikâyet etmezsen benimle arkadaşlığın burada biter.

Zehra nefesini topladı, dudaklarını ısırıldı, iri, yeşil gözlerini Fatma'nın gözlerine dikti. Onun sessizliği Zehra'yı çileden çıkarıyordu. Fatma doğruluğuna inandığı düşünceleriyle arkadaşının arasında bocalıyordu.

– Ben, dedi Fatma, devamını getiremedi. Ağlamaklı bakışlarla arkadaşlarını süzdü. Kendini toparlamaya çalıştı.

– Gerçekten hepiniz Zehra gibi mi düşünüyorsunuz, diye sordu.

“Evet!” diye bağırın yalnız Semra olmuştu. Onun “Evet” demesi Zehra'dan başka kimseyi etkilememişti. Herkes biliyordu ki Semra, Zehra ile arkadaşlığını sürdürdürebilmek için sürekli onu tasdik ederdi.

– Tamam, dedi Zehra, arkadaşlığımız burada noktalansın. Tak sepeti koluna herkes kendi yoluna.

Fatma bu söze sinirlenmiş, hızla uzaklaşıp sınıfa doğru gitmişti.

Zehra onu umursamadı. Yanında kalan arkadaşlarına, birazdan gelecek televizyonculara, Mustafa Hoca'nın hatalarını nasıl anlatacaklarının provasını yaptırmaya başlamıştı.

Zil çaldığı zaman sınıf kapıları, koridorlar, her zaman olduğu gibi uğultu ve izdihama sahne oluyordu ve 9B sınıfında, belli öğrenciler sınıfa öğretmenden sonra giriyorlardı.

6

Mustafa Bey, bütün öğrencilerin yerlerine oturup, sükûnetin hâkim olmasını sabırla bekledi. Yavaşça yerinden kalktı. Bir süre öğrencileri süzdü. Sonra cebinden katlanmış bir defter sayfası çıkardı. Sakin bir sesle:

– Çocuklar, bir arkadaşınız masama bu notu bırakmış. Burada yazdığına göre, benim derslerimden rahatsız olan bazı arkadaşlar beni özel televizyonlardan birine şikâyet etmişler.

Sınıfta kıpırdanmalar, homurdanmalar başladı. Mustafa Bey müdahale etti:

– Bakın çocuklar, bu olaya ben kızmadım. Siz de kızmayın. Eğer bu arkadaşlar, televizyon muhabirlerine benim anlattıklarımı değiştirmeden anlatabilirlerse bundan büyük memnunluk duyarım. Ben başkalarının duymasını istemediğim sözleri niçin sizlere söyleyeyim? Size söylediklerim, anlattıklarım, benim yürekten inandığım gerçekler.

Mustafa Bey derin bir nefes aldı, duygulu bir ses tonuyla konuşmasını sürdürdü.

– Size soruyorum, mahallenizde bir evde yangın çıksa, Kimse kimsenin yangınına karışamaz, diyebilir misiniz?

“Hayır Hocam!” sesleri sınıfı doldurdu. Koca sınıfta sadece birkaç öğrenci sessiz ve tedirgindi. Bunlar Zehra ve arkadaşlarından başkası değildi.

Mustafa Bey konuşmasını şu cümlelerle tamamladı.

– Eğer insansanız hiçbir yangını seyredemezsiniz. Bu ahlâksızlık yangını olabilir; haksızlık, adaletsizlik yangını olabilir. Size düşen yangın başında dedikodu yapmak değil, yangını söndürmeye çalışmaktır.

7

Mustafa Bey, meselenin çok derin olduğunu ders boyu anlatsa dahi bitiremeyeceğini bildiği için konuyu değiştirmeye karar verdi.

İnsan inandığı doğruları söylemekten elbette rahatsızlık duymazdı. Fakat sözlerinin çarpıtılması, iftiraya uğramak üzücü bir durumdu. Öğretmeni okuldan atılabilir, bir hiç uğruna hayatı alt üst olabilirdi. Öğretmenini şikâyet eden arkadaşları böyle bir iftirayla ne kadar kötü bir şey yaptıklarını hesap edemeyecek kadar düşüncesizdiler.

– Fatma! Çaya bakar mısın?

– Baktım anne kaynamamış.

– Emin misin?

Fatma cevap vermeden mutfığa geçti. Çay suyunun kaynamasını bekledi. Televizyonun sesiyle, annesi ve arkadaşı Nesrin Hanım'ın kahkahaları mutfığa kadar geliyordu. Fatma sıkıldığını, başının ağrıdığını fark etti.

Çay servisiyle salona döndüğü zaman,

– Çayları getirmiştim, dedi.

Nesrin Hanım bir kahkaha daha attı. “Bu kadın da kahkaha atmak için bahane arıyor.” diye düşündü Fatma. Annesi tepsiden çayları alırken,

8

– Edebiyat öğretmenimizi okuldan alıyorlarmış, dedi Fatma.

– Efendim?

Fatma isteksizce gülümsedi. Bu konuyu niçin açtığını bilmiyordu, ama mecburen cümlesini tekrarladi.

– Edebiyat öğretmenimiz Mustafa Bey'i okuldan alıyorlarmış.

– Ha şimdi anladım. Allah Allah niye acaba, diye ilgisiz bir sesle sordu annesi.

– Ay yazık be, diye haykırdı Nesrin Hanım.

– N'oldu kız?

– Ah canım, hani Rudolf'un sevgilisi var ya?

– İkinci sevgilisi mi?

– Yok kız ondan sonraki...

Sonra da anlatmaya başladı kadın. Başı belli, sonu belli bu dizileri heyecanla takip etmelerine şaşırırdı Fatma. Annesi birkaç dizide rol almıştı. Bu günlerde

reklam filmlerinde oynuyordu. Annesi arkadaşlarıyla bir araya geldiğinde konu ya diziler ya da yeni oynadığı reklam filmi olurdu. Bütün bunlar da artık sıkıcı geliyordu Fatma'ya.

Fatma kendi odasına geçti. Salondaki sıkıntılı hava bu küçük odaya da doluvermişti sanki. Kütüphanesinde onu içinde bulunduğu boğucu havadan kurtarabilecek bir kitap aradı. Fazla tereddüt etmeden, aldığı günden beri kapağını dahi aralamadığı siyah ciltli küçük bir kitabı aldı. Adını daha önce hiç duymadığı bir yazarın deneme yazılarından oluşmuştu bu kitap.

Divana uzandı kitabın rasgele bir yerinden okumaya başladı:

“Gittiğin yer, gerçekten gitmek istediğin yer mi? Yaşıyor musun, yaşadığını duyuyor musun gerçekten? Yoksa bir sürüye katılmış gibi sende yaşamayı taklit mi ediyorsun!”

Fatma aniden kapattı kitabı. Beyninin karınca-landığını, elinin titrediğini hissetti. Yabancılaşmanın içinde yaşadığını, yaşadığı hayata bir isim veremeyeceğini, hele annesi ve arkadaşlarının tercih ettikleri yaşama biçimini kabullenemeyeceğini düşünüyordu. Her gün aynı sıradan şeyleri tekrarlamak, aynı sözleri sarf etmek, aynı meraklar ve ilgilerle bir araya gelmek nasıl da sıkıcı geliyordu ona. Yaşamak tutkusu her şeyin önündeydi. Arzuları, zevk denilen şeyleri, hayalleri yaşamak... Ama ya sonu? Hayat böyle bir kısır döngüden ibaret olabilir miydi? Hayat bu tutkudan ibaret olabilir miydi? İçinde öyle bir güç hissediyordu

ki bu kadar sıradan şeylerle harcanmasında bir yanlışlık olduğunu düşünüyordu. İnsan daha değerli ve daha anlamlı bir yaşama layık olmalıydı. O yaşam bir yerlerde gizli olabilir miydi?

10

Gece eve gelen misafirlerin sayısı artmış, eğlence büyümüş, küçük bir partiye dönüşmüştü. Zaten her cumartesi akşamı böyle bir partiye şahit olurdu Fatma. Reklam filmlerinde oynayan annesi, çalıştığı gruba evinde ağırlamaktan çok hoşlanırdı. Yeni iş alabilmek için bu çevreyle ilişkilerinin çok sağlam olması gerektiğini düşünürdü. Oysa Fatma aralarında kendini çok yalnız hissettiği bu insanlarla bir arada bulunmaktan hiç hoşlanmazdı.

Kameraman olduğunu sonradan öğrendiği 35 yaşlarında bir gencin, meraklı bakışlarla sürekli kendisini izlediğini fark eden Fatma, bundan oldukça rahatsız olmuştu. Bıyıklarının ucunu diliyle ağzına çekip dişleriyle ezen kot yerekli kameraman sanki onunla konuşma fırsatı arıyordu. Fatma bu fırsatı ona vermedi ama bir ara annesiyle konuştuğunu ve annesine kendisini işaret ederek bir şeyler söylediğini fark edince neler olduğunu merak etti. Bir bahane bulup annesinin yanına gitti. Kameraman güldü Fatma'ya.

– Sahi hiç aklıma gelmedi. Sadun Bey ne der acaba? Derken, kızını yeni keşfeder gibi baktı anne.

– Sadun Bey nasıl düşünemedi hayret, dedi kameraman. Fatma'yı inceleyerek sürdürdü konuşmasını. "Hülya için biçilmiş kaftan Fatma."